

POSTANOWIENIE

Dnia 30 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie **T.G.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 30 lipca 2025 r.

sygnalizacji skazanego co do wznowienia postępowania

w sprawie zakończonej postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z dnia 10 kwietnia 2025 r., sygn. akt II AKz 268/25,

na podstawie art. 547 § 1 k.p.k. w zw. z art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k.

postanowił:

pozostawić bez rozpoznania wnioszek skazanego i sygnalizację istnienia podstaw do wznowienia postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 10 kwietnia 2025 r. w sprawie II KZ 268/25, wobec niedopuszczalności prowadzenia postępowania o wznowienie postępowania w kwestii dopuszczalności wszczęcia postępowania wznowieniowego w przedmiocie ułaskawienia.

[WB]

UZASADNIENIE

W piśmie z dnia 21 marca 2025 r. skazany złożył oświadczenia, których treścią było żądanie wznowienia postępowania w sprawie zakończonej postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku w sprawie II AKz 268/25, przy czym w treści tego pisma wskazał ponadto, iż dostrzega potrzebę wznowienia tego

postępowania „na zasadzie art. 9 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 6 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanego, którego istotą jest wznowienie postępowania, w którym Sąd Apelacyjny w Gdańsku w sprawie II AKz 268/25 stwierdził niemożność prowadzenia postępowania wznowieniowego w przedmiocie postępowania ułaskawieniowego, nie powinien zostać przyjęty przez przewodniczącego wydziału, a skazany treścią zarządzenia powinien zostać poinformowany, że postępowanie wznowieniowe nie może się toczyć w zakresie postępowania ułaskawieniowego. Jest bowiem jasne, że postępowanie w przedmiocie ułaskawienia nie wchodzi w zakres procedury opisanej w rozdziale 59 Kodeksu postępowania karnego (por. postanowienie SN z dnia 28 stycznia 2015 r., V KZ 55/14). Skoro jednak wniosek przyjęto i nie wydano zarządzenia, o którym mowa w art. 530 § 2 k.p.k., to Sąd Najwyższy musiał pozostawić bez rozpoznania ten wniosek (czyli nie mógł go rozpoznać merytorycznie) i oczywiście także sygnalizowaną w nim potrzebę wznowienia postępowania z urzędu.

Z tych powodów orzeczono jak w postanowieniu.

[WB]

[a.ł.]